

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 6, číslo 4

Listopad 2003

TAK VÁM TEDA "MOCKRÁT" DĚKUJEME ...

Nedá mi to, abych vám tuhle příhodu nevyprávěl. Pro můj příspěvek by se hodila rubrika "Psáno životem" z

kluci - ???, !!!,o)o), no tak teda....., ale my vážně...

H - dost řečí, sedáky na sebe, ty pod první a už vzlínej

některých týdeníků a jenom díky tomu, že příhodu nelze popsat několika slovy, nebude v Mantaně zařazena do "Chorých mozků." Tam by se opravdu velmi hodila.

Sešli jsme se v Perštejně s Honzou Jansou a Jítou, abychom připravili jednu z kontrol cyklistického závodu "Sudety". Jedná se o akci party Chomutováků. Každoročně je tématicky (a úkoly na kontrolách tomu odpovídají) zaměřena k nějaké významné události. Letos se nesla v duchu výročí dobytí Everestu a úkoly byly různé: záhrab, vynáška materiálu ale i vědomostní testík o Everestu a Himálaji. V Perštejně účastníky závodu čekal pro nelezce opravdu nesnadný úkol - jeden z dvojice s horním jištěním vylézt Netopýří cestu na Pravý pilíř, druhý po fixních lanech vystoupit na Pravý pilíř a Vánoční cestou slanit. Čekali jsme už poměrně dlouhou dobu, jištění a fixy hotové, sedáky a lezečky půjčené od Bohouše připravené pod skálou, ale závodníci nikde. Už jsme si přelezli všechny cesty na pilíř a zrovna, když jsme zase řešili, kde se ty družstva courají, vidíme přijíždět tři mladé kluky na kolech. Zradovali jsme se a Honza se hned pustil do akce :

H - ahoj, konečně jste tady, jedete z Chomutova ?

kluci - no jedeme, Dobrý den

H - tak si tady odložte kola a pojdte k nám, máme pro vás úkol

kluci - to jako lézt?, to my ne..

H - žádný výmluvy, to musí každé nebo nebudou body!!, závodíte?

kluci - no, závodíme, ale tohle, to radši ne, to je vejska a to sme nikdy nedělali

H- jen se nebojte, tamhle si postavte kola a šup, šup, šup, už ať jste tady

Klučina se moc netvářil, ale Honza ho navázal na lano, dobral a kluk začal dobývat svůj Everest. Pod Hilaryho výšvihem (první nýt) mu došel morál, chvíli se pokoušel odlézt zprava, chvíli zleva, pořád zkoušel pevnost lana a pak zakřičel na Honzu, že už nemůže a chce spustit dolů. Znáte Honzu! Neexistuje! Jen to ještě zkus! Dej nohu tamhle a ruku tady, Jíťa kluka mohutně povzbuzovala, já zvrchu tvrdil muziku - Honza kluka pořádně podusil, ale pak ho přeci jen spustil. Chudák cyklista, nelezec toho měl opravdu dost. Ale to už Jíťa nastrojila druhého a ten, jištěn opět Honzou nastoupil do cesty :

H - no vidíš, jak pěkně lezeš, to budou body do celkového hodnocení

kluk - no, já ani o nějaké body nestojím

H - ale neříkej, jsi fakt dobrej, ne jak ten tvůj kolega

kluk - jo, to je fakt, podívej ty bačkoro, jak jsem už vysoko - tý to je vejska

H - už jenom kousek a slanění a můžete pokračovat podél vody do Jakubova

kluk - to my až do Jakubova nepojedem

H - ale proč, všechny družstva tam jedou - a vlastně, jaktože jste tři ??, máte jezdit ve dvou ??

kluci svorně - jaký pořad družstva?, my jsme se sem přijeli podívat, kde budeme zítra chytat ryby !!!!!

Ještě štěstí, že jsem nahoře byl pořádně zafixovaný, jinak bych spadnul. Taková story se prostě nedá vymyslet. Já se smál jako blázen, Honza chvíli zkoprněl, ale rychle nabral dech, konstatoval, že si kluci aspoň zkusili něco nového a ti ? Odjížděli, mávali nám a volali : "Tak vám teda mockrát děkujem!"

[Broněk]

Lenzspitze 4297 m

PLÁN : Nadelgrat – tj. pět čtyřtisícovek naskládaných v jednom hřebeni.

REALITA : Lenzspitze – tj. pouze jedna z pěti perel. Zato ta nejnepřístupnější.

CESTA: Jsme tři. Tonda řídí, Brácha naviguje, já spím. Jediným skutečně veselým zážitkem hodným zaznamenání byla relaxační zastávka u jistého jezera. Romantické místo, nikde ani živáčka a tak se Tonik

rozhoduje smočiti své znavené údy. Ve chvíli, kdy se chystá odhoditi i poslední ze svršků zakrývající ten poslední úd, vynořuje se odevšad neobyčejné množství zástupkyň něžného pohlaví. Od rozverných chichotajících se studentek až po vetché babky s umně omotaným šátkem kol hlavy, všechny lační po Tonikově mužné postavě a zjevně čekají až se obnaží zcela. Tonik překvapen (mile) zájmem o svou osobu chvilku váhá (20 min.) a poté se slovy „nemám co ztratit“ odhazuje onen nevelký kus tkaniny a vrhá se do vln jezera. A najednou nikde není ani živáčka.

strana 1
Tak Vám teda "mockrát" děkujeme ... Lenzspitze 4297 m
strana 2
Zdobení vánočního stromečku
strana 3
Hvězdičkové cesty v Ostrově IV Dětský den v Perštejně na břehu Ohře
strana 4 a 5
Soustředění mládeže – DOLOMITY 2003
strana 6
Letošení V. HOROLEZCI, cyklistova smrt ... Baltazar CUP
strana 7
Věže na Chomutovsku - Šaman Extrémní Berušky
strana 8
Trekový víkend a podzimní metodika
strana 9
Poslední slanění 2003

VÝSTUP NA CHATU MISCHHABELHÜTTE: Tonda stoupá, Brácha stoupá, já stoupám, batohy stoupají – bohužel ne samy. Ze Saas Fee je to na Mišabelku 1550 m převýšení. Jediným skutečně veselým zážitkem bylo, když Tondovi v batohu vylezlo pivo z plechovky a zalezlo si volně ložené odpočívat do spacáku.

PŘIVÍTÁNÍ NA CHATĚ: Jediným slovem „vřelé“. Chatu otevřeli především, je celá nová a panují tu dva Nemůžijimpřijítname. Cena za vyspání na kavalci se dvěma kousavými dekami, jedním poslintaným bulánkem a několika dalšími smradlavými a v noci lomozícími otrapy vyjde v přepočtu na 600 Kč. Jedinou alternativou je, že se můžeme sebrat a jít. Zdrčeně tedy přispíváme výše zmíněnou částkou Švýcarskému alpskému spolku.

POHODA NA CHATĚ: Těžkou pohodu narušuje snad jen titěrnost, že nemáme na čem uvařit. Zhruba po dvou hodinách čištění a přehazování trysek se Tondovi podařilo uvést vařič do „chodu“ a dokonce i uklohnit jeden z blafů horolezecké kuchyně. Musím však konstatovat, že Tonda je výtečný kulinář a jedinečný labužník, jenž neváhá vyvláčet i do nejvyšších míst planety takové věci jako třeba syrová vejce.

Milým zjištěním je, že se nám podařilo záhadným způsobem zanechat ve voze všechny frendy. Stejně, kdo by to tahal. K jistění tedy vlastníme několik smyček a sadu stoperů.

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ :

Dnes–nádherně
Zítra–dopoledne nádherně, odpoledne zataženo.

Pozítí–zataženo, déšť, sníh.
Popozítí–zataženo, déšť, sníh.

To znamená, že máme pouze jeden den a tím pádem dvě možnosti. Buď vylézt na Lenzspitze a opravdu si zalézt, nebo chodákem skutečnit přechod zbylých čtyř kopců. Obojí by mělo jít stihnout za den.

Volíme Lenzspitze – VSV hranou klasifikace AD (4-). Od chaty na vrchol je třeba zdolat převýšení 950 m.

Spát jdeme velmi brzy.

VÝSTUP: Ve čtyři vyrážíme a za tmy zdoláváme chodeckou část výstupu až

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Již tradiční zdobení vánočního stromečku pro zvířátka se bude stejně jako minulý rok konat na chalupě „Lesů ČR“ ve **Vykmanově** v sobotu **20.12.2003**. Hlavní organizátor, Broněk, a spoustu dalších lidicek budou na chalupě už v pátek odpoledne, takže přijďte.

Přístup na chatu je od silnice z Perštejna do Horní Halže, když se v ostré zatáčce nad Vykmanovem odbočí doleva na lesní cestu se zákazem vjezdu. Od silnice cesta trvá cca hodinu. Na chalupě je spaní, kuchyňka, teplá voda, krb. Nezapomeňte na buřtíky, dobroty pro zvířátka a hlavně veselou náladu.

Za přespání bude vybírán symbolický poplatek a teplý spacák je nutností. Pro děti se vytopí jedna místnost.

na kótu 3800 m. Odtud začínáme defakto jistit. Postup ve třech je dosti pomalý a vrchol stále v nedohlednu. Přesně podle předpovědi se v poledne zatahuje a mizíme v mracích. Čtyři délky pod vrcholem nazýváme mačky a zdoláváme zmrzlé sněhové pole o sklonu asi 55°. Tady si hrábnul na dno Brácha, neboť stoupačí železa mu nedrží jak by měla. Za vše hovoří jeho zoufalý výrok „Ty vole, co já tady dělám, vždyť vrcholu jsem mohl dosáhnout i doma v posteli“. Před čtvrtou stojíme na vrcholu.

Co se týče lezení, hranu lze doporučit jen zaníceným fotografům nebo vyšinutým jedincům, vyhledávajícím cíleně pohyb v terénu, kde kameny drží při sobě jen díky nějakému dosud neobjevenému fyzikálnímu zákonu. Na celé hraně jsme potkali čtyři metry kompaktní skály a tu jsme proslaňovali. Dále 3 nýty, několik zpráchnivělých smyc a jinak nic. Většinou se jedná o trojkové exponované lezení s několika těžšími místy.

SESTUP: Panoramata žádná, tudíž se nezdržujeme a ostrým hřebenem sestupujeme do sedla Nadeljoch (4213 m). Je dost hodin a máme dvě možnosti. Buď dolízt někdy po soumraku na Nadelhorn a poté absolvovat potmě tříhodinový sestup

na chatu nebo sestoupit přímo ze sedla strmou a rozrachtenou SV stěnou přímo na ledovec Hohbalmgletscher.

Po delším rozhodování začínáme sestup, do tmy bychom měli být na ledovci. Asi 4 délky proslaňujeme a poté už scházíme až téměř na ledovec, od kterého nás dělí asi 20 m převislý ledovcový zlom. Absence potomků, manželky, psa a jiné havěti přímo předurčují Antonína k tomu, aby slaňoval první.

Ještě za šera stojíme na ledovci a po jedenácté „už“ na chatě. Jak příjemné je zaplatit pouhých 600 Kč za přespání.

ÚPLNÝ SESTUP: Ráno idylka. Anglická několikahodinová snídaně, polehávání. Venku prší, nahoře sněží. A bude i dál.

Další šestistovky na několikadenní vyčkávání skutečně nevlastníme a tak popoledná klesáme do údolí. Nikdy není všem dnům konec

[Párek]

HVĚZDIČKOVÉ CESTY V OSTROVĚ IV

Tentokrát máme namířeno na Obra, protože v těchto končinách Ostrova jsem byl jen jednou a to už je hodně dávno. Když Obra konečně vidíme tak musím říct, že je to věž opravdu impozantní. Věci rozbalujeme u náhorní strany na polici pod Sfingou. Co nás hned zarazí, je kruh asi metr nad zemí ve stěně Sfingy. Podle komínu pod ním, ze kterého táhne silně chladný vzduch usuzujeme, že zde asi bude jeskyně. A tak část skupiny namísto výstupu na Obra volí sestup do jeskyně. Je celkem asi 25 m dlouhá a docela zajímavá. Akorát je to hrozná teplotní pecka, když venku je 30°C a vevnitř je zima i ve fleecové bundě.

Zatímco ostatní lezou dolů, já volím výstup JV cestou V. Cestu dělali němci v roce 1911, má jeden kruh zhruba v polovině stěny a nahoře by podle průvodce měl být ve spáře vklíněný kámen. Ke kruhu to je v pohodě, odlez od něj je trochu těžší a pak následuje koutové lezení pomocí spárek. Ten vklíněný kámen už

smyčkami proti sobě. Pro morálně slabší jedince je to poněkud drsnější výlez, ale jinak moc pěkná cesta.

Stejný nástup jako předchozí cesta mají i Zlatnické váhy VII od dvojice Šlégl a Skopec z roku 1977. Po pár metrech se ale traverzuje šikmo doprava k velkým hodinám (když jsem to lezl, tak tam byla fixní smyčce) a od nich následuje pár celkem jemných zdvihů ke kruhu. Je lepší se k němu moc nehrnout, protože v římse pod ním se traverzuje rukama až skoro na hranu (nohy nic moc, takže ruce celkem nabíhají) a stěnou při hraně už je to kousek na vrchol. Na sedmu mi to přišlo celkem tvrdé, ale pěkné lezení.

Jako další volím Severní cestu VI od německých lezců z roku 1910. Nastupuje se z předskalí pod severní stěnou. Cesta vede podél výrazné spáry, která tuto stěnu protíná až k centrální polici a od pohledu vypadá dost impozantně. Ve skutečnosti je to krásné lezení za velké chyty, které se nacházejí podél spáry v obou stěnách. Při výlezu na centrální polici vás mile

překvapí Hoblákův antikorový kruh, který není v popisu cesty uveden, ale pro dobrání se výborně hodí. Cesta pokračuje traverzem po centrální polici přibližně do poloviny stěny k dalšímu kruhu (holky se nemusí traverzu bát, je to chodecký terén) a od něj přes převis s opět velkými

chyty už snadno dosáhnete vrcholu. Opravdu nádherná cesta, podle mě maximálně za V.

Na závěr si ještě dávám Z stěnu VII na Sfingu od manželů Bělinových z roku 1985. Mám rád to lezení po velkých římsách, které jsou pro spodní část této cesty typické. Na polici nad kruhem ale končí a odtud cesta pokračuje sokolíkovým zdvihem přes převis, do kterého se z té police moc nechce. Pak přes dvě díry k druhému kruhu a rajbákem na vrchol. Pěkné, pestré lezení, které by si hvězdičku určitě zasloužilo.

Na Obra vede ještě jedna hvězdičková cesta: Z stěna VI z roku 1919 od E. Strubicha, ale tu už jsem nestihnul vylézt, takže někdy příště.

Ahoj

[Jířa]

Dětský den v Perštejnských skalách na břehu Ohře

Na neděli 12. října byla Horoklubem v Perštejně dohodnuta akce pro děti z Dětských domovů. Sešlo se jich zde více než šedesát. Požehnané množství. Naštěstí přijelo i dost obětavých lezců z Horoklubu Chomutov, kteří připravili na skalách u řeky Ohře pro děti horolezecký program na několika místech. Na tzv. okrajovkách mohla děcka vylézt pod dohledem a zajištěním bezpečnosti zkušených lezců několik lehkých nebo obtížnějších skalních cest. Lezlo se i na hlavním 60m vysokém masivu, kde si navíc děcka vyzkoušela slaňování a dole u řeky pak přejezd po laně v zavěšení na kladce. Horokroužek pomohl zapůjčením lezeckých bot a úvazků, i karabin a kladek. I jeho zkušenější členové se věnovali dětem.

Svítilo slunce, u řeky bylo hezky, a pro děcka to byl nádherný den plný vzrušujících zážitků.

[Bohouš]

asi vypadnul, takže jistím ve vodorovné spárce dvěma

Soustředění mládeže DOLOMITY 2003

Letošní soustředění mládeže v Dolomitech se zdálo být ohroženo, protože týden před odjezdem nahlásil Honza že nemůžou jet, protože Jitka nedostala dovolenou a v zápětí Pivetka posílá zprávu, že má něco s kolenem. Nakonec se mi podařilo na poslední chvíli přemluvit Oldu (Mgr. Kelly), Evu Smetanovou a Vládu Duška aby jeli, takže jedeme v autě v plném počtu, i když ten jeden instruktor bude určitě scházet. Kromě těchto tří tedy s námi v autě ještě jedou Pavel, Vojta, Jarda, Maruška a já. Bohouš s holkami jedou vlastním autem, takže dohromady nás je 12.

Odjíždíme v pátek 25.7. navečer a někdy kolem půlnoci stavím u italských hranic na noc, protože už se mi zavírají oči. Ráno vstáváme brzy a pokračujeme v jízdě. Kolem poledne se scházíme s Bohoušem pod věžemi Sella. Nalehko se jdeme podívat pod věže, abychom zítra nemuseli hledat nástupy a pak se přesouváme do Canazei do kempu. Ostatní se jdou projít do města, já jdu naspat deficit z řízení. Ráno vstáváme brzy, jelikož musíme vyjet zpět do sedla a navíc je neděle, takže v cestách bude dost lidí. Bohouš jde s ostatními na feratu, já s Oldou a Jarda s Maruškou máme vyhlídnutou cestu Vinatzer na třetí věž Sella (na fotce č. 12). Je to 13 délek, celkem 450 m lezení, jedna délka za 5+. Jarda s Maruškou jdou první, já s Oldou jdeme za nimi. Jediné těžší místo v celé cestě je klíčová délka za 5+, kterou je krátká spára, zakončená previsem. Jinak je celá cesta v pohodě a tak jsme všichni po poledni nahoře. Zato sestup stojí za to. Prakticky celé se to schází, místy až trojkovým terénem s úžasnou expozicí. Maruška s Oldou si to docela vychutnávají. Na dnešek už máme domluvený nocleh v seníku, kousek od sedla. Je to klasika, pod námi spí krávy, mi nad nimi na hromadě sena. Fakt super.

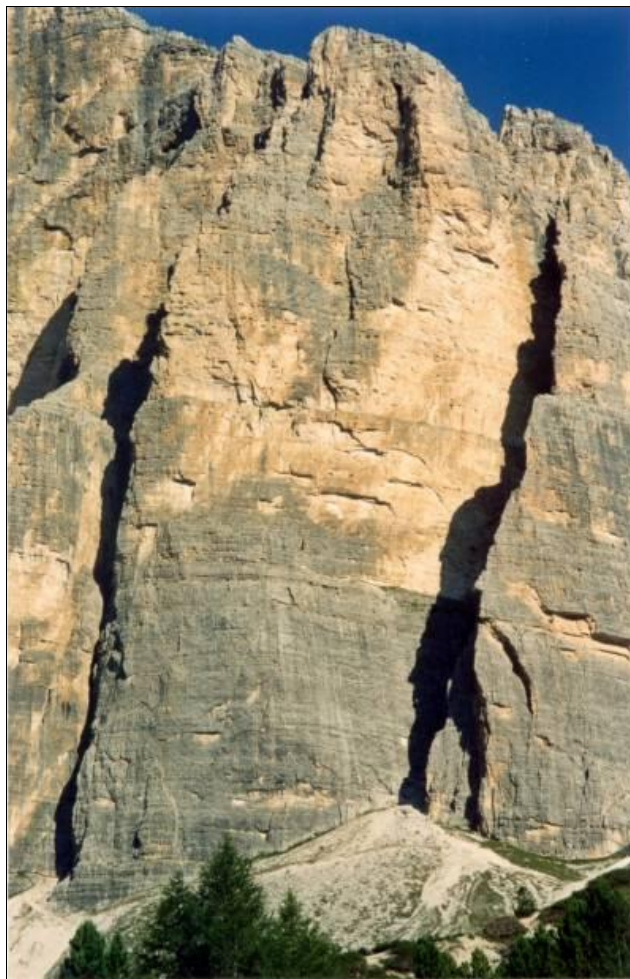
Na pondělí mám v plánu jít SZ hranu „Kasnapoffová“ na druhou věž Sella (na fotce č. 5). Má devět délek, celkem 390 m a opět maximálně 5+, ale tentokrát je těch těžších délek více. Jdu do toho s Vojtou a Pavlem, takže opět vstáváme brzy. Pod nástupem jsme první, z čehož mám radost, protože

nemám rád, když mě někdo brzdí. Ačkoliv jdeme ve třech, jsme celkem rychlí, jelikož kluci jdou za mnou současně. Klíčová místa v pohodě přelézají a přesně podle časového plánu v průvodci dolézáme na vrchol. V sestupu chvíli váháme, jestli ke třetí věži traverzovat zprava nebo zleva, ale nakonec zjišťujeme, že je to celkem jedno, protože vlevo je sice pevnější skála, ale za to ohromná expozice, zatímco vpravo je to exponované o něco méně, za to skála je méně pevná. Pak už jen najít slaňák a na třikrát slanit roklí dolů pod stěny.

Počasi se kazí, tak rychle pro věci pod nástup a zpět do seníku. Cestou už nám začíná drobně pršet, ale dá se v pohodě dojít. Až když jsme pod střechou, začíná pořádný liják a dokonce chvíli padají i kroupy. Doufáme, že Bohouš s ostatními je někde schovaný, protože naposledy jsme je viděli pod vrcholem první věže Sella. Měli v plánu přejít všechny věže, ale to vzhledem k jejich tempu určitě neměli šanci stihnout, tak to snad vzdali včas. Po několika hodinách přicházejí, jsou v pohodě. Docela jsme si oddechli.

Další den chce jít Bohouš s ostatními na feratu, my si dáváme odpočinkový den. Odpoledne si jdeme zalézt na nedaleké skalky, kde zprava doleva přelézáme jeden lehčí sektor, abychom se potom mohli zničit v pár těžších cestách ve vedlejším, převislém sektoru. Večer se úplně vyjasňuje a začíná být celkem zima. Jdu spát ven a kochám se neskutečným množstvím hvězd na obloze.

Ráno mám spacák celý namrzlý, v noci muselo být pod nulou. Obloha je jako vymetená, takže předpověď nelhala. Dnes jdu s Markétou a Evou poprvé na jižní

stranu věží. Máme v plánu vylézt JZ kout „Trenker“ na první věž Sella. Mělo by to být 5-, 6 délek a celkem jen 190 m. Přesto vyrážíme brzy, protože v poledne máme sraz s Jardou na severní straně. Na nástupu jsme opět první. Cesta je sice na jižní straně, ale zatím je ve stínu, takže žádné vedro není. První délku natahuji co nejvýše, čímž se dostáváme pod klíčové místo cesty, kterým je vyhlazená Trenkerova spára, jak píší v průvodci. Dá se to v pohodě přelézt rozporem a i holky s tím nemají větší potíže. Další délkou dosahují až na traverz pod vrcholovou stěnou, odkud je to už jen jedna délka na vrchol. Konečně stojíme nahoře a můžeme se ohřát na slunci. Na vrcholu už je i Jarda s Maruškou a Vládou, kteří jdou přechod prvních dvou věží. Zatímco oni pokračují na druhou věž, my začínáme sestupovat na jižní stranu. Pro jistotu jsme navázáni na lano, jelikož místy je to lezení ve druhém stupni obtížnosti. Už je docela vedro, lezečky začínají tlačit a tak se docela těšíme, až dojdeme zpět k batohům, které jsme nechali pod nástupem a kde máme sandály. Jsme tu někdy po desáté hodině,

takže je dost času na sbalení věcí a na svačinu. Holky se rozhodují, že půjdou se mnou pod severní stěnu druhé věže, kde mám sraz s Jardou. Je poledne, ale ve stínu severních stěn je docela zima. Pozorujeme Jardu s ostatními, jak k nám postupně slaňují a při tom se klepeme zimou. Abych se zahřál, tak jdu přebalit lana pod nástup a holky se jdou ohřát na sluníčko. Chceme si s Jardou ještě dnes vylézt S stěnu druhé věže Sella „Messner“ (na fotce č. 7). V půl jedné přichází Jarda a tak do toho nastupujeme. Hned první délka je za 6-, ostatní většinou za 5 nebo 5+. Cesta vede vyhlazenými vodními pásy, má 11 délek a celkem 320 m. Lezení je to nádherné, krásné pevné a ostré chyty v kompaktní stěně, která však neumožňuje zakládat tolik jištění, jako v okolních stěnách. Musíme dát za pravdu průvodci, který o této cestě píše, že by ji měli lézt jen ti, kteří stupeň 6- již dávno zvládli.

Protože dělat kroky za 5+ ve vzdálenosti 5 – 10 m nad posledním jištěním vyžadujeme opravdu dostatek lezeckého umění. Cesta je natolik krásná, že příliš nespěcháme, abychom si ji stihli pořádně vychutnat. Navíc počasí je stabilní, takže ani není důvod. I tak jsme po třech hodinách lezení nahoře a známým sestupem se ve čtyři hodiny vracíme zpět pod nástup k batohům. Za odměnu jdeme večer do „hospody“ vedle seníku na pořádné jídlo. Večer ještě všichni přebalují, protože na zítřka je plánován přesun pod Sorapis, kde se půjde třídní trek na Antelao.

Po snídani se loučíme s našim seníkem a jeho stálými obyvateli a odjíždíme přes Cortinu a sedlo Tre croci do údolí pod Sorapis. Tady necháváme zbytek výpravy, který jde na trek a jen s Jardou a Maruškou se vracíme zpět do Cortiny. V rámci odpočinkového dne jdeme na pizzu, odpoledne se jdeme vykoupat (ale hlavně umýt) do místního bazénu a navečer vyjíždíme autem k chatě Dibona pod Tofanou di Rozes. Předloni nás s Jardou vyhnal déšť ze stěny, tak letos snad nadešel čas ji konečně dolézt. Balíme věci do batohů a jdeme hledat místo na spaní. Jestli si to dobře pamatují, tak o kousek níž by měla být na louce chatka, kde by se dalo přespat. Kupodivu ji

nacházíme, ale stejný nápad jako my má i jeden Angličan. Necháváme ho tedy spát ve dřevníku a sami si leháme na terasu.

Jelikož na zítřka je horší předpověď než na sobotu, vybíráme si raději kratší cestu. Půjdeme všichni tři J hranu na první pilíř Tofany. Je to maximálně za 5, 13 délek, celkem 520 m lezení. Půlhodinové stoupání pod nástup nás po ránu pěkně probouzí, ale jak

se zdá, tak ne natolik, abychom trefili hned napoprvé. Sundáváme batohy pod výraznou hranou, ale ne pod tou, kterou si Maruška vybrala. Naštěstí si toho všimla a tak se přesouváme o pár desítek metrů vedle. Ještě najít ten správný nástupový kout a vzhůru do toho. Trochu nás překvapuje, že ačkoliv má cesta vést touto výraznou hranou, ve skutečnosti vede neustále někde vedle, ale podle nákresu to sedí. Pozorujeme mraky, které se honí po obloze a myslíme na ostatní, kteří mají jít dnes na Antelao. Jeho vrchol je celý den v mraku a vůbec to tam nevypadá hezky. Naše cesta je naštěstí celkem lehká a tak i když jdeme tři, jsme nahoře včas. Po suťových lávkách traverzujeme a pak scházíme ke staré chatě a odtud již turistickou cestou zpět k autu. Nádherný západ slunce nám umožňuje nafotit pár kýčovitých záběrů protějšších vrcholů a za svitu hvězd opět usínáme na terase chatky.

Tentokrát vstáváme pro jistotu už v půl šesté, protože dneska chceme s Jardou vylézt na druhý pilíř Tofany cestou Pillastro. Čistě je to 7+, jinak 6+ A1, 800 m lezení v 18-ti délkách. Nástup tentokrát nacházíme bez problémů, včdyť předloni jsme nastupovali skoro ve stejném místě. I ten kout je podobný, ale tentokrát

uhýbáme doprava do ploten a sledujeme výrazné spárové linie. Tato první část stěny je mírně položená, takže nám to pěkně odsejpá. V 11.00 hod jsme pod klíčovými délkami. Jarda dává první převis za 7+ OS, ale je vidět, že to není zadarmo. Já to s batohem řeším jako A1. Následuje délka za 6 pod další převis. Je to 40 m vytrvalostního lezení v mírně převislé stěně, takže jsem rád, když

dolézám na štand. Následuje druhý převis za 7, který Jarda opět dává OS a já opět hákuji. Podle průvodce se na této polici máme cítit jako orlí s ochrnutými křídly a musím říct, že něco na tom bude. Teď následuje neoficiálně klíčová délka, kterou je převislý komín za 6+. Nevím, jak na tu klasifikaci přišli, ale opět se mi to čistě přelézt nepodařilo. Touto délkou končí obtíže a následuje již jen sedm lehčích délek na vrchol. Ve 13.00 hod jsme nahoře, o více než hodinu dříve, než píše průvodce. Svačíme a kocháme se pohledem na okolní štíty a údolí. Ještě sestoupit sutí na pěšinu a pak stejně jako včera dolů k autu. Tam jsme zhruba za hodinu a bohatě doplňujeme ztracené tekutiny a síly. Pak už jen zabalit, vyzvednout ostatní v sedle Tre croci a můžeme vyrazit na cestu domů.

Co dodat, po dvou neúspěšných výjezdech nám letos v Dolomitech konečně vyšlo počasí a mohli jsme zde zůstat po celou dobu pobytu. Škoda jen, že zrovna v den výstupu na Antelao se klukům počasí zkazilo, ale aspoň máme důvod se sem příští rok opět vrátit. A že krásného lezení i pro děti z kroužku mládeže je tu pořád dostatek, o tom vůbec nemusíte pochybovat.

Ahoj

[Jířa]

LETOŠENÍ V.

Blíží se září. Pro normálního smrtelníka to není žádná převratná informace, ale pro vzlínače, pavouky, hlemzače, kvakery a jiné poddruhy přátel vertikál, znamená konec zákazu lezení v severních svazích Bořně. Není divu, že to krásné slunečné ráno mě zastihlo právě tam a už vůbec nikoho nemůže překvapit, že na prvním konci lana byl Letoš.

Cesta se jmenovala Velikonoční M+M a jako většina linií na Bořni zespodu nevypadala obtížně. Pozornému pozorovateli ale nemohlo ujít velké množství starých skob natlučených ve spáře. Cesta byla nově odjištěna několika nýty a tak jsem já, druholezec, vyfasoval kladivo a nefunkční žiletky bez oček, hliníkové hřeby a milimetrové kroužky cestou nahoru vytloukal. Byla to docela šichta. K mému velkému překvapení se úplně, ale úplně nejhůř vyndávaly ty hliníkové hřeby. Už delší dobu jsem s jedním z nich zápolil, když mi začalo něco padat na hlavu a za krk.

"*Jehličí nebo hlína.*" To bylo první, co mě napadlo. "*Letoš se nahoře vrtí a trochu mi drobí za krk.*" Už jsem tomu nevěnoval pozornost a tahal, páčil, kroutil tu neuvěřitelně měkou skobu, ale to drobení nějak nepřestávalo. Naopak. Bylo hustší. Jako by mi někdo sypal na hlavu rozinky. Zajel jsem rukou za krk a ořepal hlavu a šup - další várka, hustší a za krkem to začalo divně pálit! "*Co ten Letoš blbne?*" Zaklonil jsem hlavu, podíval se za lanem a otevřel pusou, že zavolám nahoru

a nade mnou se vznášel černý mrak okřídlených mravenců ve svatebním rejí. Mravenci se párovali a ta spojená tělíčka padala přímo na mě. Zrudlý krk už pálił jako oheň, mravenci mi zalézali pod tričko, do uší a kyselinou mně leptali pleš. "*Čert vem skoby, jdu Letoš!*", volal jsem do černé záplavy a snažil se ze stěny co nejrychleji odlézt. Že mělo lano místy větší průvės, jsem zpočátku přičítal své rychlosti, ale v nepříjemném sokolíku pod vrcholem mi to nedalo, ometl jsem si mravence z obličejů a zavolal: "*Jistíš, Letoš?*" Odpověď "*Občas*", která přišla seshora mě namíchla! Tak já tady bojuju, agresivní hmyz mě pomalu rozpouští v kyselině jak Viktor čistič a předseda oddílu z toho má zřejmě srandu. Jeden krok, druhý, nádech ... a strnul jsem. Černý mrak hmyzu, který mě zasypával kousavými potvůrkami, byl jen drobným výběžkem, odvárkem hlavního reje. Tisíce drobných tělíček stoupalo, klesalo, padalo, vzlétalo, propletené dvojice si předávaly genetické informace a uprostřed toho běsnění mravenčích orgasmů seděl Letoš! Přestože si u nástupu bral světlé tričko a na hlavě měl svůj oblíbený krémový klobouček vypadalo to, že je celý v černém.

"*Víš*", povídá Letoš, když jsme nazí pod nástupem vyklepávali mravence z každého záhybu oblečení a sedáků, "*nejdřív jich bylo jen pár a tak jsem jim v zaujetí entomologa-amatéra nastavil ruku, abych je mohl pozorovat.....*"

[Broněk]

HOROLEZCI, cyklistova smrt ...

Léto uteklo jako voda a já už se zase těším na první zářijovou sobotu, to máme s klukama z hospůdky sranda závod na kolech z Chomutova do Jakubova na mlejn. Jsem moc zvědavěj, co na nás hlavní organizátoři Pešan a Kaka vymysleli. Letos se celý závod jede ve znamení výročí zdolání nejvyšší hory světa, takže musíme nějaký ty vědomosti nabrat na internetu, ať máme na soutěžích lehčí pozici, přeci jen vítězství je vítězství, za to nějaká oběť stojí ne?

V sobotu ráno to šlo jako každý rok, nějaký to posilnění v hospůdce, instrukce ředitele závodu a pak už jen start. Letos jedu ve dvojce s Tomášem a soutěže po trase celkem ušly. Dokonce jsem si myslel, že už nás nemůže potkat nic horšího než běhání s těžkým batohem na zádech do kopce na poslední kontrole, ale mýlil jsem se. V Perštejně za chatama u řeky byla totiž další kontrola a když jsme tam dojeli, tak ze mne vypadlo jen : „Jééé, čau Jansič“. To je takovej blázen, co s náma taky občas osedlal kolo, ale teď už jen leze po

skalách a horách. Teď pod skálou nebo už svlíkali nějaký divný držel na špagátě nějakýho človíčka popruhy s přezkama, za který je a další sjížděl na druhém špagátě uvazovali. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaká sranda, ale všechno

Dne 6.12.2003 od 10 hodin se koná :

BALTAZAR CUP 2003

A je tu již čtvrtý ročník nejnesmyslnějšího závodu všech dob. Chytrý co? Ale vážně. Smyslem závodu je jako vždy vynést na vrchol Jezerky libovolnou cestou co nejtěžší zavazadlo a splnit rozmanité úkoly plně překvapení.

Chceš-li změřit síly a hlavně se výtečně pobavit, naci baťoh k prasknutí a dostav se k domku hrázného pod Jezerku (na mapách KČT místo označeno jako Žeberská Lípa).

Samozřejmě bude jako vždy možno nahnat body lákavými doplňkovými disciplínami a odnést si tak z vrcholu zhutovaná záda a některou z VĚČNÝCH cen.

Pro zajímavost:

Držitelé minulých Baltazarů:

1. LeToš
2. Brácha Párek
3. Atom

Nejtěžší zavazadlo vnesené na vrchol : sud piva-63 kg (Brácha Párek)

NEZAPOMEŇ SE DOMA!!!

[Párek]

bylo jinak. To už ze mne s těžkým jazykem vypadlo jen : „To si snad dělají PRDEL .ne?“, a pak jsem tupě zíral na ten cvrkot pod skálou a marně se snažil uklidnit, abych neměl tak sevřenou zadnici. Úkol je zcela jasný, jeden z dvojice po skále nahoru a druhý opačným směrem, ze skály dolů. Jímala mne hrůza a mého partáka jakbysmet, ale body jsou body, nahoru deset, dolů taky deset. Po notné chvíli ze mne opět vypadlo :“Kdo tu hovadinu vymyslel?“ Nic nepomohlo, za chvíli jsme byli na řadě, a tak jsme si Tomem rozdělili úlohy a boj za dvacet bodů, on dolů a já nahoru. Tomáš zmizel okolo skály někam nahoru a já se nechal pln hrůzy přivázat Jansičem na špagát. Hlavou mi blýskla myšlenka vzdát to, a ta se navíc utvrdila při pohledu na Jansičovo pravé rameno, kde byla dlouhá rána šitá po pádu ze skály, ale uklidňoval jsem se a pořád mumlal : „Je to bezpečné ... nic se mi nemůže stát ... bude to dobrý ...“ Nakonec důležité body rozhodly a já vylezl na skále první

dva metry, ztratil se mi dech, srdce bylo až v krku a já zezelenal jako triko, co jsem měl na sobě, ale pořád jsem si opakoval : „... je to bezpečné ... Jansič je nemešlo ...“. Další metry mi přidaly na hrůze ve výrazu i na duši, občas jsem křičel na Jansiče, že mně pořádně nedrží a že mi neradí a že ... Nakonec jsem se dosoukal skoro až nahoru a pořád se uklidňoval : „ ... všichni horolezci nejsou jako Jansič ... je to bezpečný ...“. Pode mnou bylo v mých očích tak tisíc metrů hluboko a nahoře mi další horolezec, Broněk, ukazoval kam s rukama a nohama a já uviděl jeho pravou ruku po pádu ze skály ... v tu chvíli jsem byl na pokraji šílenství, ale pořád jsem mumlal : „... je to bezpečné ... nic se mi nemůže stát ...“. Pak už mne čekalo spuštění dolů a několikametrový volný pád, kdy se mi zvedl žaludek až k uším. Dole jsem nemohl ani pořádně stát, jak jsem se klepal, ale body jsou doma!! Hledal jsem Tomáše, abych se dozvěděl, jak dopal, ale Tomáš

zklamal a cestu dolů vzdal. Vidina našeho vítězství nebo alespoň stupínku nejlepších se rozplývala a zklamání se rozlévalo v duši. Pak mne napadla spásná myšlenka, musím úkol udělat za Tomáše já, i když jsem možná vystrašenější než on, body jsou body. Když jsem došel nahoru na skálu k Broňkovi, aby mne uvázal do špagátu na cestu dolů, byl jsem stejně zelený jako před chvílí. Broněk na mne celou dobu zíral v němém úžasu, protože by ho ani v nejbálovějším snu nenapadlo, že by mohl někdo, kdo byl před chvílí těsně před šílenstvím, jít znovu na skálu. Až později jsem se dozvěděl, že za roky práce jako profesionální hasič ještě nikdy neviděl tak zoufalý výraz v obličeji. Nakonec jsem se i dolů dostal zdravý, a tak si mohu hodně potichu mumlat :“... je to bezpečný ...“.

[Za Štorkyho \(Zdeňka\) napsal Honza](#)

P.S. Klobouk dolů za překonání sama sebe a svého obrovského strachu, toto byl Štorkyho Everest.

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

Ač je to s podivem, i v našich končinách se nalézají nespočet skalních věží a věžiček. Samozřejmě těžko srovnatelných s věžemi pískovcových měst na východ od nás, ale věže to jsou.

Co je to věž? Řekněme, že víceméně osaměle stojící skalisko, kam jen stěží vystoupí houbař v holínkách s košíkem v ruce. Ale dolů už by slézt neměl. To je VĚŽ.

Pokusím se v každém čísle Mantany seznámit horolezce – romantiky s některou z těchto perel matky přírody.

ŠAMAN

Úmyslně začínám tento seriál touto úplně novou, z lezeckého hlediska neobyčejně hodnotnou věží, aby se co nejdříve dostala do podvědomí nepočtené lezecké veřejnosti. Myslím tím těch několik pološílených jedinců, jež neváhají vláčet vercajk po skalách krušnohorských hvozdu a nacvičovat zde kreace nikým neobdivování.

Šamana jsem objevil loni na podzim při kontrole vrcholových knih na Jedláku. Nalézá se mezi Jižní věží a Prsty. Je neuvěřitelné, že tak mohutné skalisko (jen o

málo nižší než nedaleká Jižní věž) se dokázalo tak dlouho a tak dokonale skrývat. Proto název Šaman. Žádné stopy po jištění objeveny nebyly, přesto však věž byla v minulosti dozajista zlezena. A to pravděpodobně hlubokým koutem ve V stěně (Stará komínová c.) nebo středem stěny západní (Stará c.), jež je i nejsnazší výstupovou trasou (2 UIAA).

Severní (náhorní) stěna věže není nepodobná náhorce Jižní věže. Rovněž je převislá a v půli je prořata šikmou policí. Západní i východní stěna jsou víceméně kolmé, přičemž Z je členitější a je protkána soustavou spár a puklin. Údolní J stěna je mírně položená a je rozřata širokou spárou. Vrchol je prostorný, prosluněný, s poněkud zastíněným výhledem do podkrušnohorské pánve. V současné době pod věží působí skupina jakýchsi trempů a pokoušejí se zbudovat srub.

Během jarních měsíců věž několikrát navštěvuji s rodinou, Haňulí Jaegerovou, Bráchou Párkem a kolegou Pelcíkem. Postupně tak vzniká 14 výstupových cest na věž a jeden boulder opodál. Tři cesty jsou osazeny nýty a v jedné je skoba. Od 27.8. je na vrcholu i vrcholová kniha.

Proto neváhej a zajisti si první přeazy.

[\[Párek\]](#)

Extrémní Berušky

Obtížnostní stupeň rakouských klettersteigů D/E - extrémně těžké, přitahuje Berušky jak plamen svíčky mýry. V roce 2002 to byl pověstný Seewand nedaleko Dachsteinu, kde s Broňkem a Pivetskou sledovali záchranu tří Angličanů ze stěny pomocí vrtulníku, letos se v podobné sestavě, doplněné Lenčou, vydali na Grosse Priel v pohorí Totes Gebirge.

Po deštivé noci strávené pod střechou verandy opuštěné stanice lanovky jsme ráno v drobném mrholení vyrazili z vesnice Hinterstoder (591m) k chatě Prielschutzhaus (1420m). Asi po půlhodině déšť ustal, ale díky převýšení jsme stejně po dvouapůl hodinách na chatu došli celí mokří. Na průkazku Alpenvereinu bylo ubytování za 5,60E a

protože jsme šli docela nalahko, "matrazenlager" přišel vhod. Počasí se mělo výrazně zlepšit a už při odpoledním výletu pod Spitzmauer se obloha dost vyčistila. Námí vybraná cesta Bert Rinesch - Steig v sobě spojuje náročné, silové pasáže s dlouhým výstupem k vrcholovému kříži Grosse Prielu (2515m) s dlouhým, únavným sestupem po jižním hřebenu a suťovisku zpět k chatě. Měřeno očima trénovaného horolezce je cesta obtížná spíš průměrně i když některé úseky by volně přelézt určitě nešly a ocelové lano se opravdu hodí. Pro spíše svátečního turistu musí být tato ferrata vyčerpávajícím podnikem. Upozornění, že výstup není vhodný pro děti, je myslím opodstatněné. Naše skupinka po dosažení vrcholu sestoupila až do Hinterstoderu a po druhé noci na verandě lanovky jsme se vydali do lezecké oblasti Peilstein, nedaleko Vídně.

Vápencovou oblast Peilstein nám navrhla Pivotka. Základní informace jsou v Montaně č.5/02 v Infu, něco sehnal Bery a protože jsme se první den drobtácko zapytili až k chatě Peilsteinhaus, dál už jsme se orientovali podle zakoupeného průvodce. Počáteční návrh, že se v oblasti nejdřív zorientujeme a projdeme si jí, padl pod první věžičkou a chtivé prstíky se zaryly do dobře ojištěného vápna. Že to byla docela chyba, se ukázalo druhý den, kdy jsme podél stěn šli o kus dál a věžičky vystřídaly zuštěchlené lány vápna, velikosti Hlavního masivu v Perštejně. Že to může být ještě lepší, jsme zjistili až večer před odjezdem, když masivy vystřídaly věže s dvou až třídylkovými cestami.

Cesta z této oblasti nám přes Vídeň, Znojmo a Jihlavu trvala šest hodin. Podle průvodce, který je k dispozici v knihovně Horoklubu se v místních 26 sektorech nachází 115 cest stupně 6- až 6+, 148 cest stupně 7- až 7+ nebo 25 cest stupně 9. Protože chata Peilsteinhaus působí jako horolezecká školka Alpenvereinu, v oblasti jsou dvě cvičné ferraty a 40 cest stupně 3, některé i s nýty. Myslím, že na prodloužený víkend se oblast Peilstejn určitě vyplatí navštívit.

[Broněk]

10. - 11. října - trekový víkend s mládeží a podzimní metodický den

Výcvik dětí pod vedením velké účasti dospělých lezců z Horoklubu.

My jsme v rámci programu horokroužku měli v plánu nácvik trekového pochodu s přespáním na Sfinkách po Měděncem, nebo pod Horou sv.Šebestiána. Zvolili jsme trasu Bezručovým údolím nad Chomutovem a dobře jsme udělali. Je to krásný výšlap hlubokým údolím 7,5 až 12km na hřeben Krušných hor. Předpověď počasí nebyla zrovna příznivá, ale lehká na bojišti, když je těžko na cvičišti. My navíc „chytli“ časový skluz a vyrazili jsme v pátek od Druhého mlýna až pozdě navečer. A se vši zátěží. To jest každý batoh s oblečením, jídlem a vařičem i vodou na pití i vaření, stan se spacákem a karimatkou, horolezecký sedák a nějaké karabiny a kladky pro zítřejší přelánění přes Bezručovo údolí. Do rukou teleskopické hůlky a jde se, dříve než přijde tma a déšť, který hrozil každou minutou. V 19,30hod. jsme konečně s „plnou polní“ zmoženi jak himálajské muly, dorazili na dohodnuté místo. Měli nás zde čekat kamarádi dospěláci připravující na druhý den Tyrolský travers - přelánění.

Nikde nikdo, jen tma a ticho. Následovala další neplánovaná průprava - najít za tmy v neznámém terénu vhodné místo na táboření, s tím že v noci má přijít déšť a víchř. Stavění stanů za svitu čelovky je také „zábava“, až poté rychle uvařit v té zimě teplé jídlo a do postele, tedy do spacáku. Vítr a liják skutečně v noci testoval ukotvení a kvalitu stanů. Ale mě se chrápal dobře.

Ráno přijeli dospěláci a začali stavět dříve, než my stačili sbalit a uvařit snídani. Vzdušný travers. Na jízdu z jednoho mostního pilíře na druhý někteří budou vzpomínat dlouho, hlavně jejich namožené břišní svalstvo. Bez hamaky nebo prsáku museli totiž tělo podržet břichem a rukama je vytáhnout prověšeným lanem vzhůru na druhý pilíř. Po kladce přes údolí se odhodlalo projet i několik náhodných turistů.

Pro členy horokroužku to vše byla praktická zkouška toho, jak jsou připraveni jít naostro do hor.

Tak jsem to viděl já ... [Bohouš]

SETKÁNÍ 2003 – V sobotu 8.listopadu 2003 od 9:00 hodin se v Městském divadle v Chomutově koná republikové setkání členů Alpenvereinu, kde jeden z nejuznávanějších lezců světa **Alexander Huber** přednese svoji přednášku **KOLMÝ SVĚT**. Součástí má být i výstava fotografií a další program. Tak nezapomeň!!!

POSLEDNÍ SLANĚNÍ 2003

koná 15. listopadu v
CHATĚ NA BOŘENÍ

Program :

Pátek 14.11.2003

18:00 – Setkání těch, co jim jeden den nestačí (tlachy při muzice).

Sobota 15.11.2003

10:30 - SEČ začíná netradiční hra s názvem **VÝPRAVA DO MINULOSTI**. Nech se unést o několik desítek let zpět, vyštrachej staré horolezecké kundály, hadry či partnerky a přitáhni to s sebou. Bořeň má nějakou tu historii, tak kde jinde se podívat do dob dávno minulých.

19:00 – Večer vrže náš jedinečný ALBUM a asi i něco dalšího (**Nepřátelé rytmu**). Kdo bude chtít předvádět své taneční kreace v pohorách či skeletech, bude vykázán před chatu. Tam je možno křepčiti i v mačkách.

- žrádla bude dost, z domova nic netahej.

- cena noclehu je zhruba úměrná nadmořské výšce chaty (1 m – 1 Kč). Díky za to, že chata nestojí na vrcholu! Jinak venku je místa dost a kdo vydrží do pozdních hodin nebo ho nebude rušit muzika, ten může chrnět na sále za drobný poplatek 50,- Kč.

Opět je vyhlášena fotosoutěž o ceny na netradiční téma HOROLEZECTVÍ. Formát min. 13x18 a max. 20x30. Další podrobnosti lze nalézt v Mantaně č. 3/2003.

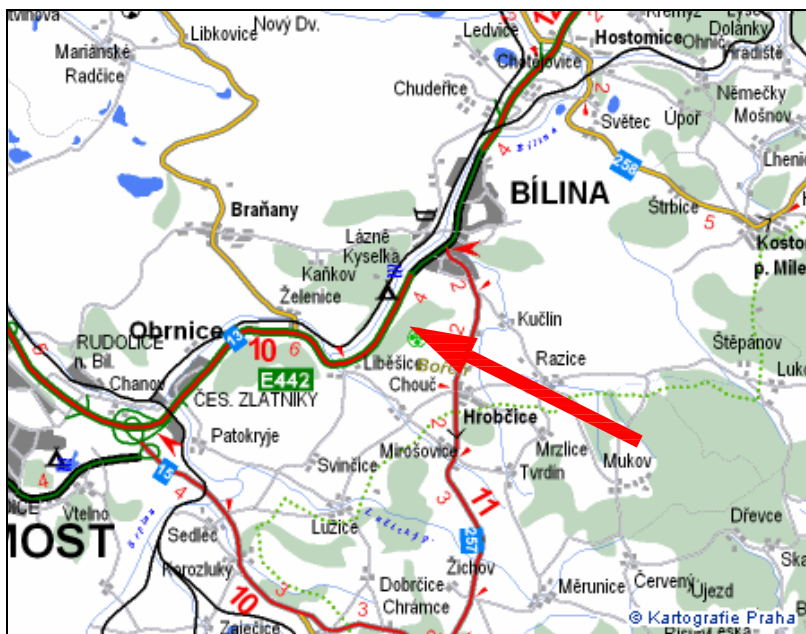
Neděle 16.11.2003

Regenerace, loučení, tlachy už bez muziky a možné je i lezení (jó, i po Posledním slanění se může lízt, samozřejmě se svolením předsedy oddílu).

Pondělí 17.11.2003

Rozloučení těch, co jim ani 3 dny nestačí.

PS: vyjeď raději dřív, ať to stihneš. POZOR na Kryštofa. A hlavně nezapomeň, že Bořeň je největším znělcovým útvarem ve střední Evropě.

MANTANA ✓ horolezecký občasník ✓ vydává **HOROKLUB** Chomutov ✓ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ✓ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ✓ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ✓ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ✓ webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> ✓ sazba : Microsoft® Word 97 ✓
U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.